

Sant Cugat marca el camí

written by Joan Fonollosa | 11 de maig de 2023

S'acosten les eleccions municipals i com sempre que hi ha eleccions cal decidir: votar o no votar; i, si es fa, a qui. Davant d'aquesta tria, hi ha una certa campanya entre la gent més conscienciada per la independència de no anar a votar o votar nul. Es tracta, segons diuen els que defensen aquesta opció, de castigar als que ens han decebut/enganyat/traït (poseu el verb que més us agradi) no donant-los el vot, encara que això signifiqui que, per dir-ho simplement, guanyin els del 155.

Crec que això és un error. Un error tàctic, els mateixos independentistes regalem els ajuntaments als nostres enemics durant quatre anys, però sobretot un error estratègic. L'abstenció o el vot nul, fins i tot el vot en blanc, no passa de ser una mera xifra en el recompte que aviat s'oblida i ningú no en farà cap anàlisi política: tingueu en compte que els que controlen els mitjans de comunicació a casa nostra són els mateixos a qui es vol castigar i per tant no estan gens interessats a fer aquesta anàlisi; això per no parlar dels de Madrid. Sabeu què diran tots plegats? que han guanyat els del 155 i els independentistes s'han clavat una castanya: diagnòstic, la independència és morta.

Cal doncs votar. Però què? No volem votar els que oficialment es presenten com a independentistes encara que després no facin res per la independència: aleshores, què? Hi ha els partidaris del com pitjor, millor, que diuen de votar el PP o, directament, Vox. No cal dir que considero això un error encara més greu que no anar a votar.

El camí el marca Sant Cugat. En aquesta ciutat hi ha una candidatura independent, explícitament compromesa amb la independència que, segons sembla, té serioses possibilitats de guanyar l'alcaldia. Aquest és el camí: si ho aconsegueixen

estic segur que això seria com un nou Arenys de Munt.

Però i els que no vivim a Sant Cugat, què hem de fer? Doncs el mateix, dins de les possibilitats de cada lloc. Arreu de Catalunya hi ha moltes llistes amb diferents noms i amb diferents possibilitats d'èxit a priori que si fa no fa tenen la mateixa finalitat. Es diguin com es diguin (Nova política, Primàries, independents, i un llarg etcètera) totes tenen en comú una cosa: estan compromeses amb el primer d'octubre i el seu objectiu bàsic és treballar per aixecar la suspensió de la DUI tan aviat com sigui possible.

Votar aquestes candidatures és 1) demostrar explícitament i indubtable un suport a la independència, 2) castigar els qui volem castigar i 3) posar difícil a tots també als del 155 aconseguir la victòria; tot això fins i tot si aquestes candidatures no aconsegueixen representació, i no cal dir si n'obtenen. Tant si surten electes com si no, aquests vots sí que es compten i es publiquen i s'han d'analitzar, ho vulguin o no; i com més important sigui el gruix de vots que representin, més. Fins i tot si resulten ser minoritàries, votar aquestes candidatures no és en absolut llençar el vot a la paperera, com segur que ens voldran fer creure.

Certament hi ha molts llocs de Catalunya on no hi ha aquesta mena de llista: què cal fer aleshores? Doncs feu el que us sembli: voteu nul, en blanc, no hi aneu o voteu el que us sembli millor. Cada poble és un món i jo, de Barcelona estant, no sóc ningú per dir-vos què heu de fer.

A més, el cas és que si en som conscients, és probable que aquests vots no ho siguin gens, de marginals. Segons les enquestes més solvents, al voltant d'un terç dels votants d'ERC, de Junts i de la CUP estan justament en aquesta situació, i això són molt vots. Feu números al vostre municipi: resteu un terç dels vots d'aquestes candidatures i agrupeu-los en una de sola, i veureu quin ajuntament us queda.

I és molt important que això passi. Si a un munt d'ajuntaments de Catalunya apareixen com a bolets regidors independentistes no oficials, diguem-ne així, quedarà palès que el moviment no és en absolut mort com voldrien i, sobretot, es posaran les bases per construir al seu voltant una candidatura a les pròximes eleccions al Parlament compromesa a ressuscitar la DUI, la mateixa nit electoral si convé, i per tant capaç de convertir-les de veritat en un referèndum *de facto*.

Ara bé, les eleccions al Parlament encara trigaran uns mesos com a mínim, potser quasi un any i mentrestant la vida continua. Voler fer la independència està molt bé, però amb això no es governa un ajuntament, i els electes en aquestes llistes ho hauran estat com a regidors o alcaldes, i tindran una responsabilitat en el govern del municipi. Per tant no els feu retret si després de les eleccions es posen d'acord amb qui sigui, l'aritmètica mana i no tots els pactes són possibles. L'important és que, més enllà de si s'ha de posar o no un altre fanal a la plaça, mai no es perdi de vista per a què han estat votats. El que compta de veritat és que, des del govern o des de l'oposició, es faci una acció coherent, rigorosa, eficaç, seriosa i sobretot honesta. La victòria a les eleccions al Parlament es guanyarà amb la credibilitat que aquests regidors s'hagin guanyat durant aquest temps.

És per això que he acceptat anar a la llista de Nova Política Primàries a Barcelona. Aquesta és una candidatura de gent plenament compromesa, disposada a fer el que calgui per la independència, que s'inscriu plenament en les condicions que us he explicat.

No cal que us digui com seria d'important per al moviment que obtingués representació a la capital de Catalunya: un parell de regidors (el mínim segons la llei electoral) serien suficients per provocar un autèntic terratrèmol polític, i no cal dir si en surten més.

Perquè el cas és que en poden sortir bastants més: recordeu el

càlcul que us he dit abans? Un terç dels vots d'ERC, de Junts i de la CUP que se'n van a aquesta candidatura: això són sis o set regidors, la tercera força de l'Ajuntament, potser la segona.

M'ajudeu a fer-ho possible?